

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 104).

ἀνώτατον βαθμὸν τεταραγμένη· ὄχι, δὲν θέλετε ἀποθάναι, Ῥοβέρτε! . . . Διαιτὶ θέλετε ν' ἀποθάνετε.

— Βεβαίως, ἰδοὺ φωνὴ ἥτις μὲ κάμει νὰ ποθῇσω τὴν ζωὴν . . . ὦ! εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν ταύτην, Κλαρίσσα· θ' αὐξήσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας μου.

— Ῥοβέρτε, σταμάτισον!

— Δὲν δύναμαι. Ἀκούσατε, Κλαρίσσα, σημαίνει μεσονύκτιον εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου· ἡ συνδιάλεξις αὕτη πρέπει νὰ τελειώσῃ, τὸ ἀπαιτεῖ τὸ πρέπον· ἔχε ὑγίαν, μὴ μὲ κρατῇς πλέον.

— Εἶναι ἀδύνατον, μὴ ἀναχωρήσῃτε πρὶν μοι ὀρκισθῆτε. Ἀκούσατέ μοι, εἰσθε ἀρκετὰ εὐγενῆς ὥστε δὲν θέλετε ἐρυθρίασαι δι' ὅ,τι θέλω σὰς εἰπεῖ. Ὅχι, προσμένετε. Θεέ μου, καὶ νὰ μὴν τὸ σκεφθῶ. Ἰδοὺ, λάβετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὸν Κ. δὲ Ν. τοῦτο θέλει σὰς ἀρκέσει. Ὁ Κ. δὲ Ν. εἶναι ὁ τραπεζίτης μου. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ καμμία δυσκολία. Ἐὰν εἶχον λρυσίον ἐνταῦθα, θὰ σὰς τὸ ἐδίδα.

— Κλαρίσσα, οὕτε λέξις περισσότερον!

— ὦ! Θεέ μου! θέλει ν' ἀποποιηθῇ.

— Κάλλιον χιλίους θανάτους! . . .

— Ῥοβέρτε, τὸ ἀπαιτῶ.

— Ποτέ!

— Σὲ παρακαλῶ! ὦ! μὴ μὲ τὸ ἀποποιηθῆς· θέλω νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἀκούσιον κακόν, ὅπερ ἐπροξένησα· δὲν δύνασαι νὰ μοι τὸ ἀποποιηθῆς. Εἰμαι πλουσία, ἰδοὺ, λάβε τοῦτο· λάβε, Ῥοβέρτε, ἡ θέλεις μὲ ἰδεῖ ἀποθνήσκουσιν πρὸ τῶν ποδῶν σου.

Ἡ Κλαρίσσα, λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἔειπε χάριτην, εἰς δὲν εἶχε πρὸ ὀλίγου χαράξει γραμμὰς τινὰς ταχίας· ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος Καστιλιὼν ἀπώθησεν ἡσύχως τὴν κόμισσαν, καὶ τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποφαινούσης τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν υπερηφάνειαν τοῦ λαλοῦντος.

— Οὐδέποτε θέλω δεχθῇ τι ὑπὸ χειρῶν κινουμένων ἐκ τοῦ οἴκτου, κυρία. Ἐὰν ἡ συμπάθεια μόνη σὰς κινή, μὴ ἐπιμένετε πλειότερον, εἰς τί θὰ μὲ ὠφελήσῃ ὁ χρυσὸς σὰς, ἐνῶ ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός σας;

— Ῥοβέρτε . . . δέξου . . . ἐφέλλισεν ἡ κόμισσα, ἐρυθρίασασα καθ' ὑπερβολὴν· Ῥοβέρτε! ἃ! αἰσθάνομαι ὅτι τὸ ἐρυθμιά μου ἀπαλλάττει σὲ ἀπὸ τὸ νὰ ἐρυθρίασῃς.

Ὁ Ῥοβέρτος, εἰς τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην ἡτθάνθη ἑαυτὸν ἡττημένον· ἀφῆκε φωνὴν ἔρωτος, καὶ πίπτων εἰς τοὺς πόδας τῆς Κλαρίσσης, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς· πλήρεις δακρύων (διότι εἶχε καὶ τὸ δῶρον τῶν δακρύων), ἔειπε τὴν χεῖρα διὰ νὰ δεχθῇ τὸ δαίγμα τοῦτο συμπάθειας τόσον τρυφερᾶς. Ἀλλ' ἡ Ἀνθοῦλα, ἥτις εἶχεν ἀκούσει ὅλην ταύτην τὴν σκηνὴν μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐξβίβηθη, ταχεῖς ὥς ἡ ἀστραπὴ, μεταξὺ τοῦ Καστιλιῶνος καὶ τῆς Κλαρίσσης καὶ ἤρπασε τὸν χάρτην.

(ἀκολουθεῖ.)

Μετὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔαρ ἀνιφύσαν τὰ ῥόδα τῆς κοιλάδος . . . ὁμοιάσεις ἄνθος ἀρτιθαλές τὰ ἰδανικὰ ἐκείνα ὄντα, ἃ εἶναι ἀπατηλὸν ὄναρ μᾶς παριστώσαι κατὰ τὴν ἀναπαυστικὴν ὥραν τῆς νυκτός. Μήπως ἡ ὀφρασίς μ' ἀπατᾷ; ὦ! ἀφύκτως τὸ χαριέστατον τοῦτο σχῆμα περικλείει ἀόρατον ἄγγελον, ἡδυνόμενον εἰς τὴν εὐπιστίαν καὶ μόνωσιν . . . καὶ διὰν οὐ ἀπέλθης, θὰ καγχάσῃ σαρδονικῶς διὰ τὴν ἀπελπισίαν μου· φιλήτῃ σκιά! Ἐὰν ἡ γῆ δὲν εἶναι διαμονή σου, πέτα περὶ τὴν κλίνην μου, ἔσο σὺ τὸ μόνον τῆς παραφορᾶς αἰτιον μαγευτικοῦ ὀνείρου . . . Ἀπαγία τὰ δειροπολημάτα μου ἀνίπτανται ὥς ἀτιμόπλαστοι σκιά, ἀλλὰ σὺ παμφίλιτον μοὶ ἀπέμεινας· ἐλθέ νὰ σὲ ποθηγείσω εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦτον, τὸν λεγόμενον βίον, δὲν ἀνάγκη νὰ διαπλεύσῃς πρὶν ἀρμενίσῃς εἰς φιλόξενον ἄκτῃν. Ἰδέ, ὅθεν ὀρμηθῇς, φθάνεις, πλὴν αἱ ὁδοὶ εἰσὶ διάφοροι. Τινὲς μὲν καταπλέουσιν μετὰ τινα βήματα, τινὲς δὲ ἀφ' οὗ τὰς διέλθωσι καθ' ὅλον τὸ μῆκος των. Ἀναγνωρίζετε τὸν φιλοπαίγμονα καὶ ξανθὸν παῖδα ὑπὸ τὴν ἄβολον καὶ μετριόφρονα ταύτην μορφήν τῆς νεάνιδος; ἡ σεμνότης ἔθαψε μὲ τὸ ῥοδῶδες αὐτῆς τὸ κρινόχρυσον πρόσωπόν σου, ἡ ἀτέχνως βοσφυρισθεῖσα κόμη σου, περικυκλοῖ ἐντελέστερον τὴν κανονικότητα τῆς μορφῆς σου. Ὅτε θαυμασμοῦ βλέμμα συναντᾷται μετὰ τοῦ ἰδικοῦ σου, χαρίεσσα συστολὴ διαδέχεται τὴν εἰσέτι νηπιώδη ἀβουλίαν. Δὲν πάσχεις νὰ ἐρελκύσῃς ἐπὶ σοῦ τὴν προσοχὴν, δειλιάς ἔνεκα, χαίρεις ὅμως ὅταν ἐπαινεσοῦν ὅσα σὲ προεῖπε τὸ κάτοπτρόν σου. Φοβοῦ τὴν ἀπάτην τῆς κενοδοξίας, ἐνίοτε ἡ θωπευθεῖσα φιλαυτία ἐξώκειλεν εἰς φιλαρέσκειαν, καὶ οὕτη εἶναι γλισχρά, ἐν ἀγνοίᾳ εὐρίσκεται τις πλησίον τῆς ἀβύσσου, καὶ ἐνίοτε ἡ ὀπισθοδρόμησις καθίσταται ἀδύνατος . . . Ἐνθυμοῦ ὅτι οἱ φιλόκαλοι ἀδελεσχίαι εἰσὶ δολεάσματα τεκταινόμενα κατὰ τῆς ἀπειρίας σου, καὶ διὸ παίγνια μᾶλλον εἰσὶν ἢ ἐκμυστηρεύσεις τῆς καρδίας.

Προασπίσου κατὰ τῆς φύσει ἀγαθότητος τοῦ φύλου σου· ἐνίοτε ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς πτώσεως τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ εὐσπλαγγχία. Ἀρέσκεσθε νὰ παρηγορῇτε τὸν δεινοπαθοῦντα, τὰ δάκρυά του ἐρελκύουν τὰ ὑμέτερα, γεννᾷται μεταξὺ σας γλυκεῖα συμπάθεια, συσχετίζεσθε, φιλικαὶ ἐκμυστηρεύσεις, συνάρφεια ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων σὰς συνδέουσιν ἀδιάρρηκτοις ὥς ἐνομίζετε, δεσμοῖς· ὁ ἔρωσ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα συγκαχυμένως πως γνωρίζετε, ἐνδύετε τὴν προσώπιδά τῆς φιλίας, ἥτις φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀδδλου εἰς τὴν ψυχὴν σας εὐτυχίας κατὰ τὰς θείας ἐκείνας στιγμὰς καθ' ἃς ἡ διάνοιά σας συνταυτίζεται μετὰ τῆς τοῦ φύλλου, ἵνα σὰς ὠθήσῃ εἰς τὴν φθορὰν του . . .

Ὅθεν, ἐὰν ἐξέλθῃς, θὰ ἐξέλθῃς ἀνευ πετερόγων . . . ἄγγελος πεπτωκώς! . . . Μὴ προσάπτεις μῶμον εἰς τὸν ἔρωτα, διότι πῶς ἄλλῶς ἡδύνατο νὰ σὲ πλησιάσῃ.

δτε καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά του καταθορυβεῖ τὴν σεμνότητά σου . . , ἀλλὰ ὑπὸ τὴν θεῖαν ταύτην αἰγίδα προσέρχεται θαρραλέως νὰ καταχρασθῇ τῆς ἀμερίμου ἀπρονοητίας σου. Ἔσο σῶφρων, μὴ νομιθεῖς ἱκανὴ ν' ἀντιπαλήσῃς μὲ τοιοῦτον ἀντίπαλον· μὴν ἐπαυρίδεις εἰς τὴν ἰδίαν ἰσχύν, ἢ λεπτότης τῶν ὀργάνων σου δὲν ἀνθίσταται εἰς τῆς αὐτῆς πάλιν . . . μίαν στιγμήν δύνασαι νὰ παγιδευθῇς καὶ τότε κατακρημνίζεται ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τῆς φρονήσεώς σου . . . ἢ ἀρετὴ γυναικὸς ἐστὶ ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον. Πολλάκις ἡ γυνὴ ἀνθίσταται ἀδυνατοῦσα, καὶ ἡττᾶται ὅτε εἶναι ἰσχυρά (α).

Βλέπω αἰωρούμενον τὸν λεπτὸν πέπλον, τὸν περικαλύπτουσα θέλητρα, αἵτινα διαγράφουσιν οἱ κυματόμορφοι πτυχαὶ τῆς στηθοδέσμης σου. Μήπως ἐρωτικὸς ζέφυρος χαϊδεύει τὸ ἔνδον; ἢ καρδιά σου πάλλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὀνειροπολήματος ἢ στιγμιαίας ἀναμνήσεως . . . ἄκουσον καρδιοκτυπήματα, ἃ προξενοῦσι ἐπιπόλαιοι στοχασμοί . . . ἢ φαντασία σου τώρα ἐντροφᾷ μεθ' ἡδονῆς εἰς λεπτιομερείας παρημελημένας ἄλλοτε.

Γρηγορεῖς; ὁ ὕπνος ἐγκατέλειπε τὴν μονοπροσκέφαλον κλίνην σου . . . ὅταν προσέρχεται ὁμοῦς τὸ χλωμὸν λυκαυγές, λυπεῖσαι νὰ ἐγκαταλύψῃς τὸν ἐχέμυθον τοῦτον μάρτυρα τῶν στεναγμῶν σου . . . τὰς ἀγκάλας εἰς οὗ τινος πρὸ ὀλίγου ὄναρ, ὄναρ ἀτυχές σοὶ ἀνακάλυψεν ἄλλην ὑπαρξίν . . . τότε, τότε οἱ ἀρτιγενεῖς πόθοι σου περὶόντες σκεδάννυνται ἐνθεν κακεῖθεν, καὶ προσπαθεῖς νὰ σχίσῃς τὸ παραπέτασμα, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου κρύπτεται μυστηριώδης ἀλήθεια.

Εἶσαι ῥόδον ἡμισκέπαστον ὑπὸ φθονερῶν φραγμῶν ῥόδον, ὅπερ δροσιθὲν ὑπὸ τοῦ καθύργρου ἀσπασμοῦ τῆς ἡοῦς, περιμένει τὰ φλογερὰ φιλήματα τοῦ ἐραστοῦ τῆς φύσεως, τοῦ ἡλίου, ἵνα ἀνυψωθῇ ὑπερφάνως καὶ ἀναπετάξῃ τὸ τιμαλφές του περιχύμαμα.

Εἶσαι ἀνίσχυος . . . τίνος ἔνεκα; τὸ ἀγνοεῖς . . . ἃ! ἤδη συνησθάνθης καὶ σὺ τὴν μόνωσίν σου. ἡ ψυχὴ σου ζητεῖ σύντροφον . . . ὦ! βιάσαιο! . . . νὰ κλυδωνιζώμεθα συνεχῶς ἐντὸς τῆς μυριάνδρου ταύτης πληθῆος, καὶ οὐδέποτε ἀσπασία χεῖρ νὰ θλίψῃ τὴν ἰδικήν μας, οὐδέποτε φίλου φωνὴ νὰ συντονίσῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του μετὰ τῶν παλμῶν τῆς ἡμετέρας . . . ἀλλὰ πάντοτε μόνοι! . . . μόνοι . . . ξένοι εἰς πάντας . . .

Καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη τῆς ἀπαρνούμενης τὰς γλυκύντης τῆς συζυγίας· ἀμβλύνει τὸν βίον, ἀνευ τοῦ νὰ συναισθανθῇ εὐτυχίαν, ἢν ἡδύνατο νὰ διακοσμήσῃ, παρακαμίζει καὶ δὲν ἐγγύθη καὶ τῶν γλυκίων παραλογισμῶν, οὗς τοῦ βίου τὰ ὀνειροπολήματα παρέχουσιν, ἀλλὰ ταῦτα ἐμαρνήθησαν ὑπὸ τὰ βήματά της. Ἡ ψυχὴ τῆς ἐποίησεν εἰς τὴν χολὴν τῆς ἀπάτης χωρὶς νὰ μεθυσθῇ τὴν μέθην τῆς πραγματικότητος.

(1) Διηλατοῦς.

Περὶ τὸ γῆρας, τὸ ἡθὸς τῆς παρῶνεται, ἢ εὐτυχία τῶν ἄλλων τῇ εἶναι βάσανος καὶ πικρὰ εἰρωνεία! Δὲν ἀπέμεινεν εἰς τὴν τάλαιναν παρὰ ἡ μάστιξ τοῦ φθόνου τῆς, *δητικὸς σαρκασμός* . . . καὶ καθ' ἑκάστην ἀμβλυνομένου τοῦ βλεμματός της, ἐξαλειφόμενων τῶν ἀπαλῶν δροσερῶν χρωῶν τοῦ προσώπου της, ἀπομονοῦται ἐντὸς τῆς κοινωνίας. Ζῶσα βίον μονήρη καὶ ἐγκαταλειπόμενον βιάζεται εἰς τὴν ἀμερίμον τοιαύτην κατάστασιν νὰ σκέπτηται μόνον περὶ ἐαυτῆς· ἐντεῦθεν προέρχεται ὁ ἐγωϊσμὸς ἐκείνος, ὅστις ἀπορρίπτει τὴν ἄγαμον γυναῖκα εἰς ἰδίαν σφαῖραν, εἰς μεμονωμένον κύκλον, καὶ τοὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς κοινωνίας εὔταν. Στερεῖται συζυγικῶν συνδιαλέξεων, ἐπειδὴ δι' αὐτὴν ἐνεταφιάσθησαν ἡδὴ πρὸ πολλοῦ.

Ἐγκαταλειφθεῖσα ἀπὸ τὸν κόσμον προστρέχει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θρησκείας. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς καθίσταται μηχανικὴ. Ἀληθὲς μὲν ὅτι δὲν κατατρέχεται ὑπὸ ψυχοδῶρων ὀδυνῶν, ἀλλὰ μετ' αὐτῶν ἀπέρχονται καὶ αἱ ἡδύιαται ἐκεῖναι ἀπολαύσεις, αἵτινες πνέουσιν ἐπὶ τεθολωμένῃ ψυχῇ, ὡς ἀνθοφόρος ζέφυρος. Εἶναι σπάνιον νὰ μὴ καθίσταται μεμψίμοιρος, σκυθρωπή, καὶ τέλος ὁ φθόνος τῆς νὰ μὴ ἐπιλαμβάνηται ὁποιασδήποτε πράξεως τῶν περὶ αὐτήν.

Ἄνευ οὐδεμιᾶς στοργῆς, οὐδενὸς κοινωνικοῦ δεσμοῦ διέρχεται ἄγνωστος ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲν σημείον τῆς διόδου τῆς ἐγχαράττουσα, οὐδέποτε δάκρυ ῥέον ἐπὶ προσώπου παιδὸς τῆς ἀνεκάλεσε τὴν φιλότιν αὐτῇ μητέρα της . . . οἶμοι! . . . κλαύσατε . . . κλαύσατε τὴν ἄγαμον γυναῖκα . . .

Ἀπὸ τοῦδε, νέα κόρη, σμῆνος ἐκπεπληγμένων σὲ ἀναγορεύουσι βασιλίσσαν των. Πρόσεχε! αἱ ὑποκλήσεις τῶν ἐφημέρων τούτων δούλων εἰσὶ ψυχραὶ, ὡς αἱ ἐρωτικαὶ ἐκφράσεις των. Ἡ ἀπλότης σου δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ πῶς δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν αἰσθημα *προσποιητὸν* πολλάκις. Ἡ πείρα θέλει σὲ διδάξῃ νὰ ἐκτιμήσῃς τοὺς ἄνδρας.

Μεταξὺ τούτων, ὑπάρχει τις τὸν ὁποῖον διαστέλλεις· σ' ἐφελκύνει πρὸς αὐτὸν ἡ συνάφεια ἐκείνη τῶν ἰδίων καὶ διαθέσεων, ἄνευ τῆς ὁποίας, δὲν ὑπάρχει εὐτυχία! ἡ παρουσία τοῦ σὲ ἀνακουφίζει, τὸ καταπιέζον σοὶ θάρος ἐλαφρύνεται· ἡ ἀναπνοὴ σου καὶ τοὶ περιεσταλμένη δὲν εἶναι ἐπίπονος, ἡ κατάστασις αὕτη ἐστὶ γλυκεῖα, ἄπνοος ἀδιαθεσία· θελκτικὴ γαλήνη διαδέχεται τὴν συνεχῇ ἀθυμίαν καὶ τὸν κόρον ἐκείνον πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπέχει τοῦ στοχασμοῦ, μαγευτικὸς ἀνατριχιασμὸς σὲ ἀνασπᾷ, ὅτε ἡ χεῖρ τοῦ ἐφάπτεται τῆς ἰδικῆς σου, ἢ πρὸς αὐτὸν ῥεμβώδης κατόπτειός σου, σὲ μεθύει . . . ἃ! ναί! εἶναι ἔρω, κόρη τοῦ ὁποίου ἡ πραγματικότης ἐξαλειφεται ὡς φάντασμα, ἅμα σὲ προσεγγίζομεν τὸ ἐγγύγουν τῆς διαρκείας τοῦ εἶναι ἡ ἀγνεία. Κατὰ τὸ δεχοῦν τὸν μεταβάλλει ἡ μᾶς διαδίδει ζωὴν ἀρυσθεῖσαν ἀπὸ τοῦ ἀδώλου τῆς ἀγάπης μας.

Σκέπτεσαι; . . . μέλλεις νὰ παγιώσῃς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου· σ' ἀγαπᾷ ἐκεῖνος, ὃν ὥρπισθης ν' ἀγαπᾷς ἐπίσης· ταχὺ συνανήσθης . . . καταστίβει δ' ὀρίζων σὰς . . . χαίρετε! Μὴν ἐρευνήσῃς

κατὰ πόσον ὁ γάμος ὑπείκει εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, συνδέων ἐνίστε δύο ὄντα πάντα διάφορα ἡθικῆς καὶ φυσικῆς, ἢ ἐὰν ἡ καθιέρωσις αὐτῇ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων, συντείνουσα εἰς στερώσειν καὶ παγίωσιν τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, σκέρθητι μόνον τὰς ὑποχρεώσεις τῶν καθήκοντων σου, σκέρθητι οἷ ἀδιάρρηκτος κρίκος μέλλει νὰ σὲ ἀλυσσοδέσῃ.

Δυστυχῆς ! ἀνάγκη νὰ ἔρπης, ἄνευ ἐλπίδος ν' ἀποτεινάξης τὸν ζυγὸν· εἶναι βάσανος ψυχοφθόρος, ἡ συζυγία μετὰ ὄντος, οὐτινος· ὁ ἔρως κατήντησε μίσος . . . εἶναι πολυχρόνιος ἀγωνία τελευτῶσα μόνον μετὰ θάνατον . . . ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κλίνῃς γόνυ . . . οὕτω διατάττει τὸ καθῆκον.

Εὐτυχῆς ! τὸ βάρος τοῦ βίου καθίσταται ἐλαφρότερον· ἡ πρὸς ἀλλήλους πίστις σας ἀποδεικνύει τὴν πρὸς ἀλλήλους ὑπόληψιν, γλυκεῖα συμπαθεῖα ἐξρίζομένη εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῶν καρδιῶν σας, διεδέχθη τὸν σιγμιαῖον ἐκείνον φλογερὸν πυρετὸν· ἡ μόνῃ σας λύπη προέρχεται ἀπὸ τοῦ φόβου μήπως διαφραγῇ ἡ αἵθνη· αἱ αἰσῆς ἦναι σὰς συμπλέκει, καὶ προσέχουσθε συνεχῶς ὅπως ἡ αὐτὴ ἐκπνοὴ συνευδοῶσι τὰς ψυχὰς σας.

Νέα κόρη, διὰ τελευταίαν φοράν λάβε τὰς συμβουλὰς τῆς φιλίας· αὐρίον ἡ παρθένος θ' ἀποδώτῃ τὸν φόρον τῆς φύσεως· θέλεις διέλθαι ἄλλο σταδίων· ἀκόμη σήμερον δύναμαι νὰ κατοπιεύσω τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἀνθρωπίνην τῶν ἐφθαλμῶν σου, συγκινήσεις σείουσαι τὸ στήθος σου, τὸν πόθον ἐκουσίου παρρηχῆς, τὰ πάντα μαρτυροῦσι τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου . . . ᾗ ! συγχώρησόν μοι νὰ ἐποφθαλμιῶ τὴν μέθην τοῦ συζύγου σου . . .

Ἐκαλλωπίσθης· ὁ παρθενικός στέφανος ἔττειπε τὸ ὠραῖον μέτωπόν σου, εἶναι ὁ στέφανος τῆς ἀγνοήτου· ἐπὶ τοῦ στήθους προσηλώθη ἡ ἀνθοδέμνη, ἐμβλημα τῆς ἀθωότητός σου· τὰ ἀνθοκάρηνα σείονται ὑπὸ τὰ περίφοβα καρδιοκτυπήματά σου· ὁ πολύπτυχος πέπλος περιελίσσων σε, διαγράφει τὸ χαρίεστατον σῶμά σου. Μοὶ φαίνεται καθαρόλευκος, ὡς θεῖον ὄν. Σ' ἐκλαμβάνει τις ἀτμόπλαστον θεότητα, καταπαύουσιν τὴν δίψαν τῆς ἀπὸ κάλυκος κρίνου πλήρους πρωϊνῆς δρόσου. Ἡ γῆ ἢ ὁ οὐρανὸς ὑπῆρξε κοιτὶς σου ;

Εὐρίσκεσαι εἰς τὴν γαμήλιον τράπεζαν· παρὰ σὲ ἰστανται ἐκείνος, τὸν ὁποῖον ἐκλεξες ὑποστήριγμα καὶ προστατὴν σου. Ἀναμιμνήσκου πάντοτε τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἱεροπραξίαν· τὸ πεπρωμένον ἐκείνο ΝΑΙ παρέθηκε φραγμὸν αἰῶνιν μετὰ σοῦ καὶ τοῦ κόσμου· ἀπὸ τοῦδε ὁ βίος ἀφευρόθη εἰς τὸν συζυγόν σου, εἰς οὐδὲν ἄλλο ὁ νοῦς σου ἂς μὴν ἐνασχολῇται παρὰ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν τούτων χρεῶν· ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου ἀνεδέχθης τὰ ὑψηλὰ ταῦτα καὶ γενναῖα καθήκοντα· τὸν ἀξιολύστον τίτλον συζύγου καὶ μητρός.

Τὸ ἄρμα τῆς σιγαλῆς νυκτὸς προβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κυανοὺς θόλος καταστίλβει, εἰ ἀστέρες συμπυκνώθησαν περὶ τὴν σελήνην ὥς τόσα ἄνθη διεσπαρμένα ἐπὶ τάπητος γλῶσς. Ὁ χορὸς ἐπεραιώθη, εἰ ἀρμονικοὶ ἦχοι παραφόρου βάλς ἐλαττοῦνται βαθυμῶν

καὶ προανακρούουν τὸ ἀνακλητήριον, σαῖς δὲ εὐτυχεῖς σύζυγοι πρὸ πολλοῦ ἀπῆλθετε καὶ ἤδη ἀπόκρῃφοι σικίαι σὰς περικαλύπτουν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

M. P. B.

ΤΟ ΨΑΘΙΝΟΝ ΣΚΙΑΔΙΟΝ.

— 0 —

Ποῦ ὑπάγῃσιν ἀσκεπαῖς ὁ γέρον ἐϋτος καὶ τὸ παιδίον; ὁ χῶρος ὁ περικυκλῶν αὐτοὺς, δεικνύει ἀρκούντως τὴν πατριδὰ τῶν, καὶ εὐκόλως γνωρίζετε εἰς τὴν ῥωμαντικὴν ταύτην τοποθεσίαν μίαν τῶν Ἑλλουπηκῶν ἐκείνων κοιλάδων ἐντὶς τῶν ὁποίων ὑπνώττει λίμνη. Ἐγὼ γράφω σήμερον, καὶ ἔχων ἐνώπιόν μου τὸ ποιητικὸν τοῦτο τοπίον, αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν ὑπὸ ἡδονῆς καὶ τὰ ὄμματά μου πληρούμενα ὑπὸ θαυρώων· διότι ἡ λίμνη αὕτη, αἱ ἐλάται, τὰ ὅσα μοὶ ἀναμνησκουσιν ἡμέρας εὐτυχείας, αἵτινες δὲν θέλουν· πλεόν ἐπαυέθαι.

Ἐ-ὦ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου μου περιηρόμεθα τὰ μέρη ταῦτα, ὑπέργηρός τις πάππος, τὴν χεῖρά του σφρίζων ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐγγόνου του, ἀνήρχετο βραδέως τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν βλέπω· ἐβάδιζα κατόπιν τοῦ γέροντος καὶ τοῦ παιδίου, κρατῶν μὲν βιβλίον τι, ἀλλ' ἀπαύστως ἀκολουθῶν διὰ τῶν θυμῶν μου τοὺς δύο τούτους φίλους, τοὺς τόσον μὲν ἀνίστους κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τῶσαυτὴν ὁμῶς φαινομένους ἀρμονίαν.

Ἐκ τῶν προτερημάτων τῆς ποιμενικῆς ζωῆς κυριώτατον εἶναι κατ' ἐμὲ τὸ προνόμιον, ὅπερ ἔχουσιν οἱ προπάτορες νὰ παρηγορῶσι τὸ γῆρας τῶν ἀνατρεφόντες τοὺς ἐγγόνους τῶν.

Ὁ γέρον τὸν ὁποῖον βλέπομεν εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐνησχολεῖτο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς σπουδαίαν τιὰ μετὰ τοῦ ἐγγόνου του συζήτησιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ ἀπαντήσεις τοῦ γέροντος, δὲν με ἐξέπληττον ὀλιγώτερον τῶν ἐρωτήσεων τοῦ παιδός. Ἰδοὺ λόγοι τινὲς τοῦ ὁποῖου ἡδυνήθην νὰ ἐφαρπιάσω.

— Τότε λοιπὸν πάππε μου, ἐὰν ᾔται σὺ ὁ προπάτωρ μου, ποῖος ᾔτον ὁ ἱδικός σου.

— Ἦτον ὁ Ἰωάννης Κορράδος Τίγλιτς, ἀξιόλογος ἄνθρωπος, σὲ βεδνίω.

— Καὶ ὁ πάππος αὐτοῦ θὰ ᾔτον βέβαια ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀδάμ ;

— Εἶναι πολὺ μακρὰν φίλε μου ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀδάμ μέχρι τοῦ Ἰωάννου Κορράδου Τίγλιτς· βλέπεις τὰ φύλλα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μένουσιν ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ φηγοῦ; δὲν εἶναι ὀλιγώτερα τὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ πάππου μου μέχρι τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

— Καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος δὲν εἶχε ποτὲ πατέρα ;